

บทที่ 1

บทนำ

1. ความเป็นมาและสภาพของปัญหา

เนื่องจากปรัชญาของกฎหมายลิขสิทธิ์ คือ การสร้างสมดุลระหว่างประโยชน์ของเจ้าของลิขสิทธิ์กับประโยชน์สาธารณะ ดังนั้น จึงทำให้กฎหมายลิขสิทธิ์มีมาตรการทางกฎหมายที่สำคัญ 2 ส่วนถ่วงดุลกันอยู่ ส่วนแรก คือ การให้ความคุ้มครองแก่ลิขสิทธิ์ โดยกฎหมายจะมอบสิทธิแต่เพียงผู้เดียว (Exclusive Rights) ให้แก่เจ้าของลิขสิทธิ์สามารถหวงกั้นมิให้ผู้อื่นทำซ้ำ คัดแปลง หรือเผยแพร่ต่อสาธารณชนซึ่งงานอันมีลิขสิทธิ์ของตน โดยไม่ได้รับอนุญาต ส่วนที่สอง คือ ข้อจำกัดสิทธิแต่เพียงผู้เดียวของเจ้าของลิขสิทธิ์ เช่น หลักการใช้ลิขสิทธิ์เพื่อประโยชน์ส่วนตัว (Private Use) ซึ่งถือเป็นการใช้งานลิขสิทธิ์โดยชอบธรรม (Fair Use) หรือข้อยกเว้นการละเมิดลิขสิทธิ์ประเภทหนึ่งที่เปิดโอกาสให้ผู้ใช้งานลิขสิทธิ์ทั้งหลายสามารถใช้ประโยชน์จากงานอันมีลิขสิทธิ์ได้โดยไม่ต้องได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ก่อน

แต่ในปัจจุบันเมื่อโลกย่างก้าวเข้าสู่ยุคแห่งดิจิทัล (Digital Age) ที่ซึ่งทุกคนจากทั่วทุกมุมโลกสามารถเข้าถึงและแลกเปลี่ยนงานอันมีลิขสิทธิ์กันได้อย่างรวดเร็วผ่านอินเทอร์เน็ต ได้ทำให้ปัญหาการละเมิดลิขสิทธิ์ทวีขึ้นในปริมาณสูงจนยากที่จะควบคุมไว้ได้ และแม้ว่ากฎหมายลิขสิทธิ์รูปแบบเดิมจะสามารถนำมาประยุกต์ใช้เพื่อให้ความคุ้มครองแก่งานอันมีลิขสิทธิ์ที่ถูกจัดเก็บในรูปแบบดิจิทัลได้ แต่มันก็เป็นการยากที่จะทำให้อกฎหมายเหล่านั้นมีค่าบังคับในทางปฏิบัติ¹

ดังนั้น เพื่อแก้ปัญหาดังกล่าวบรรษัทข้ามชาติซึ่งเป็นเจ้าของลิขสิทธิ์จำนวนมาก จึงได้พัฒนาแนวคิดที่จะปกป้องตนเองขึ้นมา โดยนำเอาเทคโนโลยีเพื่อการบริหารสิทธิ

¹Gillian Davies, *Copyright and the Public Interest*, 2d ed. (London: Sweet & Maxwell, 2002), p. 306.

ดิจิทัล (Digital Rights Management--DRM) มาใช้เพื่อให้ความคุ้มครองงานอันมีลิขสิทธิ์ของตนอีกชั้นหนึ่งนอกเหนือจากกฎหมายลิขสิทธิ์ และต่อมาในปี ค.ศ. 1996 เมื่อมีการประชุมขององค์การทรัพย์สินทางปัญญาโลก ประเทศที่พัฒนาแล้วทั้งหลายจึงได้ผลักดันให้มีการขยายขอบเขตการคุ้มครองของกฎหมายลิขสิทธิ์ให้สูงขึ้น โดยให้คุ้มครองรวมถึงเทคโนโลยีเพื่อการบริหารสิทธิดิจิทัลด้วย จนเกิดเป็นสนธิสัญญาขึ้นมาสองฉบับ คือ สนธิสัญญาลิขสิทธิ์ขององค์การทรัพย์สินทางปัญญาโลก (WIPO Copyright Treaty--WCT) และสนธิสัญญานักแสดงและสิ่งบันทึกเสียงขององค์การทรัพย์สินทางปัญญาโลก (WIPO Performances and Phonograms Treaty--WPPT)¹ ซึ่งมีอิทธิพลต่อการเปลี่ยนแปลงกฎหมายลิขสิทธิ์ของประเทศต่าง ๆ ทั่วโลก ดังเช่นที่ปรากฏในกฎหมาย Digital Millennium Copyright Act of 1998 (DMCA) ของประเทศสหรัฐซึ่งบัญญัติตามออกมาในภายหลัง

อย่างไรก็ตาม แม้การให้ความคุ้มครองแก่เทคโนโลยีเพื่อการบริหารสิทธิดิจิทัลจะส่งผลดีต่อเจ้าของงานอันมีลิขสิทธิ์ แต่ในขณะเดียวกันการให้ความคุ้มครองแก่เทคโนโลยีชนิดนี้ในระดับที่สูงจนเกินไปก็อาจกลายเป็นอุปสรรคที่ปิดกั้นโอกาสการเข้าถึงและใช้ประโยชน์จากงานอันมีลิขสิทธิ์ของสาธารณชนได้เช่นเดียวกัน ดังจะเห็นได้จากรายงานของ Electronic Frontier Foundation ได้แสดงให้เห็นว่า กฎหมาย DMCA ของประเทศสหรัฐที่บัญญัติห้ามมิให้มีการหลีกเลี่ยงมาตรการทางเทคโนโลยี (Anti-Circumvention) ได้ส่งผลให้โอกาสของสังคมที่จะใช้ประโยชน์จากงานอันมีลิขสิทธิ์โดยชอบธรรมถูกจำกัดลง และทำให้ระบบกฎหมายลิขสิทธิ์เริ่มสูญเสียสมดุลในที่สุด²

¹WIPO, **Current Developments in the Field of Digital Rights Management** [Online], available URL: http://www.wipo.int/meetings/en/doc_details.jsp?doc_id=29478, 2009 (December, 14).

²Electronic Frontier Foundation, **Unintended Consequences: Four Years Under the DMCA** [Online], available URL: http://w2.eff.org/IP/DMCA/20030102_dmca_unintended_consequences.html, 2008 (April, 4).

ตัวอย่างเช่น ในกรณีของเว็บไซต์ iTunes Music Store ซึ่งเป็นร้านจำหน่ายเพลงออนไลน์ของบริษัท Apple Computer ได้กำหนดเงื่อนไขในสัญญาอนุญาตให้ใช้สิทธิว่า ผู้ใช้ซึ่งดาวน์โหลดไฟล์เพลงจากเว็บไซต์ของตนจะต้องใช้งานไฟล์เพลงนั้นกับเครื่องเล่น iPod ของบริษัท Apple เท่านั้น ดังนั้น ผู้ใช้จะไม่สามารถดัดแปลงไฟล์เพลงซึ่งตนซื้อมาให้สามารถทำงานร่วมกับเครื่องเล่นอื่น ๆ ที่ตนเป็นเจ้าของได้ นอกจากนี้เพื่อป้องกันมิให้ผู้ใช้ฝ่าฝืนข้อสัญญาดังกล่าว บริษัท Apple ยังได้ผนวก FairPlay ซึ่งเป็นเทคโนโลยีเพื่อการบริหารสิทธิดิจิทัลประเภทหนึ่งไว้ในไฟล์เพลงที่ตนนำออกจำหน่ายอีกด้วย ทั้งนี้ เพื่อป้องกันมิให้ไฟล์เพลงเหล่านั้นสามารถใช้งานร่วมกับเครื่องเล่นของบริษัทคู่แข่งอื่น ๆ ได้¹

เมื่อพิจารณาถึงพฤติกรรมการใช้เทคโนโลยีเพื่อการบริหารสิทธิดิจิทัลดังกล่าวแล้วจะเห็นได้ว่าประโยชน์ที่ผู้ใช้จะได้รับจากงานอันมีลิขสิทธิ์ย่อมลดน้อยลง เนื่องจากผู้ใช้จะไม่สามารถใช้งานลิขสิทธิ์ในประการอื่น ๆ นอกจากที่ระบุไว้ในสัญญาอนุญาตให้ใช้สิทธิได้ แม้ว่าการกระทำดังกล่าวจะถือว่าเป็นการใช้ลิขสิทธิ์เพื่อประโยชน์ส่วนตัว ซึ่งเป็นข้อยกเว้นการละเมิดลิขสิทธิ์อย่างหนึ่งก็ตามที และหากมีผู้ใดพยายามฝ่าฝืนเทคโนโลยีนี้เพื่อเข้าถึงเอาสิทธิที่ตนมีอยู่ การกระทำของเขาก็จะเป็นการผิดข้อตกลงในสัญญาอนุญาตให้ใช้สิทธิ และอาจถูกลงโทษฐานหลีกเลี่ยงมาตรการทางเทคโนโลยี (Anti-Circumvention) ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของกฎหมายที่บัญญัติขึ้นมาเพื่อให้ความคุ้มครองแก่เทคโนโลยีเพื่อการบริหารสิทธิดิจิทัลอีกด้วย

สภาพปัญหาข้างต้นเกิดจากความขัดแย้งกันระหว่างประโยชน์ของผู้เป็นเจ้าของลิขสิทธิ์ฝ่ายหนึ่งซึ่งต้องการให้ความคุ้มครองแก่เทคโนโลยีเพื่อการบริหารสิทธิดิจิทัลอย่างเข้มงวดกับประโยชน์ของผู้ใช้อีกฝ่ายหนึ่งซึ่งต้องการใช้งานลิขสิทธิ์ได้โดยไม่มี

¹ การดัดแปลงงานอันมีลิขสิทธิ์ที่ได้มาโดยชอบเพื่อให้สามารถใช้งานร่วมกับเครื่องเล่นหรืออุปกรณ์อื่น ๆ ที่แตกต่างกันได้ (Space-shifting) ถือเป็นการใช้ลิขสิทธิ์เพื่อประโยชน์ส่วนตัวประเภทหนึ่งตามกฎหมายลิขสิทธิ์ของประเทศออสเตรเลีย.

² Lars Grondal, **DRM and Contract Terms** [Online], available URL: <http://www.Indicare.org/application.php>, 2010 (June, 7).

เทคโนโลยีขวางกั้น ดังนั้น จึงจำเป็นต้องมีมาตรการทางกฎหมายเพื่อสร้างสมดุลให้แก่ประโยชน์ของทั้งสองฝ่าย โดยในขณะนี้ประเทศไทยก็เป็นอีกประเทศหนึ่งที่กำลังอยู่ในระหว่างดำเนินการแก้ไขกฎหมายเพื่อให้ความคุ้มครองแก่เทคโนโลยีดังกล่าว แต่จากการศึกษาพบว่า กฎหมายของประเทศไทยที่มีอยู่ในปัจจุบันนี้ยังไม่สามารถสร้างสมดุลระหว่างการให้ความคุ้มครองแก่เทคโนโลยีเพื่อการบริหารสิทธิดิจิทัลกับสิทธิของผู้ใช้งานลิขสิทธิ์ได้เนื่องจากมีสภาพปัญหาดังต่อไปนี้

1.1 ปัญหาเกี่ยวกับการให้ความคุ้มครองแก่เทคโนโลยีเพื่อการบริหารสิทธิดิจิทัล

เนื่องจากเทคโนโลยีเพื่อการบริหารสิทธิดิจิทัล คือ เครื่องมือ อุปกรณ์ หรือ โปรแกรมคอมพิวเตอร์ประเภทต่าง ๆ ซึ่งมีลักษณะเฉพาะแตกต่างไปจากงานอันมีลิขสิทธิ์ ด้วยเหตุนี้สนธิสัญญา WCT และ WPPT ตลอดจนกฎหมายลิขสิทธิ์ของประเทศต่าง ๆ เช่น สหรัฐอเมริกา สหภาพยุโรป และออสเตรเลียจึงได้บัญญัติกฎหมายขึ้นมาโดยเฉพาะเพื่อสามารถให้ความคุ้มครองแก่เทคโนโลยีดังกล่าวได้อย่างเหมาะสม

แต่เมื่อย้อนกลับมาพิจารณาพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 ของประเทศไทยแล้วจะเห็นว่าไม่มีเฉพาะบทบัญญัติที่ให้ความคุ้มครองแก่งานอันมีลิขสิทธิ์เท่านั้น ดังนั้นกฎหมายฉบับนี้จึงไม่สามารถนำมาปรับใช้เพื่อให้ความคุ้มครองแก่เทคโนโลยีเพื่อการบริหารสิทธิดิจิทัลได้แต่อย่างใด นอกจากนี้แม้ว่าพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 จะมีบทบัญญัติบางมาตรา เช่น ความผิดฐานเข้าถึงข้อมูลคอมพิวเตอร์โดยมิชอบที่พอจะนำมาปรับใช้เพื่อให้ความคุ้มครองแก่เทคโนโลยีเพื่อการบริหารสิทธิดิจิทัลได้¹ แต่บทบัญญัตินี้ดังกล่าวก็ยังไม่มีความเหมาะสมเนื่องจากมีขอบเขตการคุ้มครองที่จำกัด และไม่สอดคล้องกับมาตรฐานการคุ้มครองระหว่างประเทศที่กล่าวมาข้างต้น

¹พระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550,

1.2 ปัญหาเกี่ยวกับสิทธิของผู้ใช้งานลิขสิทธิ์

เนื่องจากผู้ใช้งานลิขสิทธิ์ (End-User) คือ บุคคลผู้ที่จะได้รับผลกระทบโดยตรงจากการให้ความคุ้มครองแก่เทคโนโลยีเพื่อการบริหารสิทธิดิจิทัล ดังนั้น เพื่อให้สามารถให้ความคุ้มครองแก่สิทธิของผู้ใช้งานลิขสิทธิ์ได้อย่างถูกต้องจึงจำเป็นต้องมีการศึกษาว่าผู้ใช้งานลิขสิทธิ์มีขอบเขตแห่งสิทธิอยู่แค่ไหนเพียงใดบ้าง โดยจากการศึกษา พบว่าความก้าวหน้าของเทคโนโลยีดิจิทัลที่เพิ่มขึ้นในปัจจุบันได้ทำให้พฤติกรรมการใช้งานลิขสิทธิ์ของผู้ใช้เปลี่ยนแปลงไปจากเดิม ดังนั้น กฎหมายลิขสิทธิ์ของประเทศออสเตรเลียจึงได้มีการบัญญัติหลักการใช้ลิขสิทธิ์เพื่อประโยชน์ส่วนตัวประเภทใหม่ ๆ เพิ่มขึ้นมาอีกหลายประการ เช่น การบันทึกงานแพร่เสียงแพร่ภาพเพื่อนำกลับมาชมใหม่ในภายหลัง (Time-shifting) และการดัดแปลงงานอันมีลิขสิทธิ์เพื่อให้อยู่ในรูปแบบที่แตกต่างไปจากเดิม (Format-shifting) ทั้งนี้เพื่อรับรองสิทธิของผู้ใช้งานลิขสิทธิ์ให้เกิดความชัดเจน

แต่เมื่อย้อนกลับมาพิจารณาพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 ของประเทศไทยแล้วจะเห็นว่าไม่ได้มีการพัฒนาหลักกฎหมายดังกล่าวขึ้นมาให้เกิดความชัดเจนแต่อย่างใด ดังนั้น จึงมีเพียงบทบัญญัติเก่าบางมาตรา เช่น การใช้ลิขสิทธิ์เพื่อประโยชน์ส่วนตัว การทำสำรองโปรแกรมคอมพิวเตอร์ และการดัดแปลงโปรแกรมคอมพิวเตอร์เท่านั้นที่พอจะนำมาปรับใช้ได้¹ ซึ่งไม่เพียงพอต่อการใช้งานลิขสิทธิ์ในปัจจุบัน และทำให้สิทธิของผู้ใช้งานลิขสิทธิ์ขาดความชัดเจน

1.3 ปัญหาเกี่ยวกับมาตรการลดทอนผลกระทบจากการให้ความคุ้มครองแก่เทคโนโลยีเพื่อการบริหารสิทธิดิจิทัล

เนื่องจากการให้ความคุ้มครองแก่เทคโนโลยีเพื่อการบริหารสิทธิดิจิทัลอาจก่อให้เกิดผลกระทบในด้านต่าง ๆ ตามมาได้ ดังนั้น สิ่งที่ต้องพิจารณาควคู่กันไปพร้อม ๆ กับการให้ความคุ้มครองแก่เทคโนโลยีชนิดนี้ คือ มาตรการลดทอนผลกระทบจากการให้ความคุ้มครอง ซึ่งจากการศึกษาตัวอย่างการทำงานของเว็บไซต์ iTunes Music Store ที่ผ่านมาได้แสดงให้เห็นว่า ปัญหาการนำเอาเทคโนโลยีเพื่อการบริหารสิทธิดิจิทัลมาใช้

¹พระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537, มาตรา 32 วรรค 2 (2) และมาตรา 35 (5), (8).

ในทางมิชอบเพื่อลิดรอนสิทธิของผู้ใช้งานลิขสิทธิ์นั้น มีสาเหตุที่สำคัญ 2 ประการ กล่าวคือ การทำสัญญาอนุญาตให้ใช้สิทธิโดยไม่เป็นธรรมเพื่อยกเว้นหลักการใช้ลิขสิทธิ์เพื่อประโยชน์ส่วนตัวซึ่งรองรับสิทธิของผู้ใช้งานลิขสิทธิ์อยู่ประการหนึ่ง และการนำเอามาตรการทางเทคโนโลยีมาใช้ในทางมิชอบเพื่อควบคุมให้ผู้ใช้ต้องปฏิบัติตามข้อสัญญาที่ไม่เป็นธรรมดังกล่าวอีกประการหนึ่ง ดังนั้น มาตรการทางกฎหมายที่ออกมาเพื่อลดทอนผลกระทบจากการให้ความคุ้มครองแก่เทคโนโลยีชนิดนี้จึงต้องประกอบด้วยมาตรการซึ่งสามารถแก้ปัญหาทั้งสองข้อนี้ได้เช่นกัน

โดยในส่วนแรกที่เกี่ยวข้องกับปัญหาการใช้มาตรการทางเทคโนโลยีในทางมิชอบนั้น กฎหมายลิขสิทธิ์ของประเทศต่าง ๆ ได้บัญญัติให้มีมาตรการลดทอนผลกระทบที่แตกต่างกันออกไป เช่น บัญญัติให้มีข้อยกเว้นการหลีกเลี่ยงมาตรการทางเทคโนโลยีหรือมาตรการเสริมที่ให้ภาครัฐยื่นมือเข้ามาช่วยเหลือผู้ใช้งานลิขสิทธิ์ในกรณีที่ได้รับผลกระทบจากการใช้มาตรการทางเทคโนโลยีมาใช้ในทางมิชอบเป็นต้น แต่เมื่อย้อนกลับมาพิจารณาพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 และพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 ของประเทศไทยแล้วจะเห็นว่าไม่มีบทบัญญัติใดที่ตราขึ้นมาเพื่อลดทอนผลกระทบจากการใช้มาตรการทางเทคโนโลยีในทางมิชอบเลย

ในส่วนต่อมาที่เกี่ยวข้องกับปัญหาการทำสัญญาอนุญาตให้ใช้สิทธิเพื่อยกเว้นหลักการใช้ลิขสิทธิ์เพื่อประโยชน์ส่วนตัวนั้น กฎหมายลิขสิทธิ์ของประเทศเบลเยียมได้เข้ามาให้ความคุ้มครองแก่ผู้ใช้งานลิขสิทธิ์โดยบัญญัติไว้ชัดเจนว่า บทบัญญัติเกี่ยวกับการใช้สิทธิเพื่อประโยชน์ส่วนตัวมีสถานะเป็นบทบัญญัติเชิงบังคับ (Jus Cogen) ซึ่งไม่สามารถตกลงกันเป็นอย่างอื่นได้ ส่วนในประเทศไทยนั้นแม้พระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 มาตรา 15 (5) ประกอบกฎกระทรวง (พ.ศ. 2540) จะบัญญัติห้ามมิให้มีการทำสัญญาอนุญาตให้ใช้สิทธิที่เป็นการจำกัดการแข่งขันทางการค้าโดยไม่เป็นธรรม แต่ก็มิได้ห้ามมิให้มีการทำสัญญายกเว้นหลักการใช้ลิขสิทธิ์เพื่อประโยชน์ส่วนตัวแต่อย่างใด ดังนั้น จึงอาจเป็นช่องว่างให้มีการทำสัญญาอนุญาตให้ใช้สิทธิโดยไม่เป็นธรรมเพื่อเอาเปรียบผู้ใช้งานลิขสิทธิ์ได้ดังแสดงให้เห็นในตัวอย่างที่ผ่านมา

ด้วยเหตุนี้จากสภาพปัญหาที่กล่าวมาข้างต้นจึงสมควรที่จะทำการศึกษาถึง มาตรการทางกฎหมายเกี่ยวกับการให้ความคุ้มครองแก่เทคโนโลยีเพื่อการบริหารสิทธิ

ดิจิทัล สิทธิของผู้ใช้งานลิขสิทธิ์ ตลอดจนมาตรการลดทอนผลกระทบจากการให้ความคุ้มครองแก่เทคโนโลยีเพื่อการบริหารสิทธิดิจิทัล ทั้งนี้เพื่อให้การคุ้มครองแก่เทคโนโลยีดังกล่าวอยู่ในระดับที่สมดุล และก่อให้เกิดประโยชน์แก่ประเทศชาติต่อไป

2. วัตถุประสงค์ของการศึกษา

- 2.1 เพื่อศึกษาแนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการให้ความคุ้มครองแก่เทคโนโลยีเพื่อการบริหารสิทธิดิจิทัล และสิทธิของผู้ใช้งานลิขสิทธิ์
- 2.2 เพื่อศึกษากฎหมายเกี่ยวกับการให้ความคุ้มครองแก่เทคโนโลยีเพื่อการบริหารสิทธิดิจิทัล
- 2.3 เพื่อศึกษากฎหมายเกี่ยวกับสิทธิของผู้ใช้งานลิขสิทธิ์
- 2.4 เพื่อวิเคราะห์ และเสนอแนะมาตรการทางกฎหมายเพื่อสร้างสมดุลระหว่างการให้ความคุ้มครองแก่เทคโนโลยีเพื่อการบริหารสิทธิดิจิทัลกับสิทธิของผู้ใช้งานลิขสิทธิ์

3. สมมติฐานการศึกษา

พระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 และพระราชบัญญัติว่าด้วยความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 มีมาตรการทางกฎหมายไม่เหมาะสมที่จะสร้างสมดุลระหว่างการให้ความคุ้มครองแก่เทคโนโลยีเพื่อการบริหารสิทธิดิจิทัลกับสิทธิของผู้ใช้งานลิขสิทธิ์ เนื่องจากไม่มีบทบัญญัติที่ให้ความคุ้มครองแก่เทคโนโลยีเพื่อการบริหารสิทธิดิจิทัลไว้เป็นการเฉพาะ และในขณะเดียวกันก็ไม่มีบทบัญญัติที่รับรองสิทธิของผู้ใช้งานลิขสิทธิ์เอาไว้อย่างชัดเจน ดังนั้น จึงสมควรแก้ไขพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 โดยบัญญัติให้ความคุ้มครองแก่เทคโนโลยีเพื่อการบริหารสิทธิดิจิทัลไว้เป็นการเฉพาะ และบัญญัติรับรองสิทธิของผู้ใช้งานลิขสิทธิ์ให้เกิดความชัดเจน นอกจากนี้ควรบัญญัติให้มีมาตรการลดทอนผลกระทบจากการให้ความคุ้มครองแก่เทคโนโลยีเพื่อการบริหารสิทธิดิจิทัลด้วย

4. ขอบเขตการศึกษา

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้จะทำการศึกษามาตรการทางกฎหมายเพื่อสร้างสมดุลให้แก่ การคุ้มครองเทคโนโลยีเพื่อการบริหารสิทธิดิจิทัล เฉพาะในประเด็นที่เกี่ยวกับการนำเอา เทคโนโลยีเพื่อการบริหารสิทธิดิจิทัล และสัญญาอนุญาตให้ใช้สิทธิมาใช้ในทางมิชอบ เพื่อจำกัดหลักการใช้ลิขสิทธิ์เพื่อประโยชน์ส่วนตัว โดยจะทำการศึกษากฎหมายดังต่อไปนี้ คือ สนธิสัญญาระหว่างประเทศที่เกี่ยวกับลิขสิทธิ์ กฎหมายลิขสิทธิ์ของประเทศสหรัฐอเมริกา กฎหมายลิขสิทธิ์ของสภายุโรป และกฎหมายลิขสิทธิ์ของประเทศออสเตรเลีย อีกทั้ง กฎหมายของประเทศไทยที่เกี่ยวข้อง คือ พระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 พระราชบัญญัติว่าด้วยความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ และพระราชบัญญัติว่าด้วยข้อสัญญาที่ไม่เป็นธรรม พ.ศ. 2540

5. วิธีดำเนินการศึกษา

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้เป็นการศึกษาค้นคว้าและวิจัยเชิงคุณภาพ โดยใช้วิธีการศึกษา ค้นคว้าจากเอกสาร (Document Research) ซึ่งจะได้รวบรวม สังเคราะห์ และวิเคราะห์ ข้อมูลจากเอกสารที่เกี่ยวข้องทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษซึ่งปรากฏในเอกสารทาง วิชาการประเภทต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นตำราทางวิชาการ คำพิพากษาศาลฎีกา บทความทาง วิชาการ รายงานวิจัย วิทยานิพนธ์ ตลอดจนตัวบทกฎหมายของทั้งประเทศไทยและ ต่างประเทศ นอกจากนี้ยังใช้สื่อข้อมูลทางอิเล็กทรอนิกส์ (Electronic Data) อย่างเช่น อินเทอร์เน็ตเป็นเครื่องมือในการช่วยค้นคว้าอีกด้วย

6. ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

6.1 ทำให้ทราบแนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการให้ความคุ้มครองแก่เทคโนโลยี เพื่อการบริหารสิทธิดิจิทัล และสิทธิของผู้ใช้งานลิขสิทธิ์

6.2 ทำให้ทราบมาตรการทางกฎหมายเกี่ยวกับการให้ความคุ้มครองแก่เทคโนโลยี
เพื่อการบริหารสิทธิดิจิทัล

6.3 ทำให้ทราบกฎหมายเกี่ยวกับสิทธิของผู้ใช้งานลิขสิทธิ์

6.4 ทำให้สามารถวิเคราะห์ และเสนอแนะมาตรการทางกฎหมายเพื่อสร้างสมดุล
ระหว่างการให้ความคุ้มครองแก่เทคโนโลยีเพื่อการบริหารสิทธิดิจิทัลกับสิทธิของ
ผู้ใช้งานลิขสิทธิ์